

vil koste at anskaffe. Kun det har Forslaget foreslaaet i Modætning til den ældre Ret, der som rigtig bemærket forlanger, at han skal bidrage ikke blot, hvad en almindelig Kaffelovns Anstæffelse, men ogsaa, hvad dens Vedligeholdelse vil koste. Grunden, hvorfor Forslaget har foreslaaet, at denne hypotetiske Vedligeholdelsespligt skulde lades ude af Betragtning, var for det første, fordi Tiendeejeren der kommer til at deltage i Vigningen, som denne ny Lov indfører, og dernæst fordi det har sin Vanskelighed at beregne korrekt og reffærdigt, hvad Vedligeholdelsen vil koste af en Ting, der ikke bliver anbragt; men jeg erkender naturligvis, at disse Betragtninger ikke behøve at være afgørende, og det stemmer jo med den gældende Ret, at Tiendeejeren ogsaa skal bidrage noget til Vedligeholdelsen; det kan jeg derfor tiltræde. Det er jo samme Tanke og Princip, som i Underændringsforslaget uden for Betænkningen til § 2 ligger til Grund. Det er blot en forfælskelig Udførelse, dette Underændringsforslag tilsigter at foreskrive. Her maa jeg foretrække, hvad Udvalget har foreslaaet. Jeg tror nemlig, at den Maade, som er foreslaaet i Underændringsforslaget, lettere kan føre til Uretfærdighed end den Maade, som Udvalget foreslaar. Underændringsforslaget forudætter nemlig, at det samme Forhold, som gælder ved Anstæffelsestiden mellem det store Varmeapparat og den almindelige Kaffelovn, udbides, saa at det gælder for al Fremtid ogsaa med Hensyn til fremtidig Vedligeholdelse. Det kan man ikke vide noget om, det kan kun være ren Gætning, som kan føre til store Uretfærdigheder. Sæt f. Eks., at det store Varmeapparat koster 1.000 Kr. og man har ansat Anstæffelsen af en almindelig Kaffelovn til 100 Kr., men nu kommer efter 5 eller 10 Aars Forløb en Reparation af Varmeapparatet, som koster 200 Kr.; det er for det første aldeles vilkaarligt, at Kaffelovnen til den Tid ogsaa skulde have en Reparation, og det er ogsaa vilkaarligt at sige, at den netop skal koste $\frac{1}{10}$ af den anden, altsaa netop 20 Kr., og skulde der nu være Tale om større Beløb, saa bliver det mere ved det større Varmeapparat end ved en almindelig Kaffelovn. Det forekommer mig at være den naturlige og rigtige Vej at gaa, saaledes som Udvalget har foreslaaet, at man straks gør sig et Skøn

om, hvad Reparation af Kaffelovnen vil koste efter Erfaringens Vidnesbyrd om, hvad den Slags Vedligeholdelse vil koste, enten det nu er Grundforbedring eller ny Ringe. Det vil Fabrikanten kunne sige, der har man noget rimeligt at gaa efter og afgør saa straks hele Spørgsmaalet og føres saa ikke ind paa i Almindelighed at forlange, at hvis Kaffelovnen bliver anbragt eller ikke, skal den tænkes at have Krav paa de samme Reparationer til en given Tid som det anbragte Varmeapparat, og at der skal bidrages dertil efter et Forhold, som maaste slet ikke passer. Udvalgets Forslag under Nr. 6 tiltræder jeg ogsaa. Det er ganske rigtig, at der her i Overensstemmelse med de sædvanlige Regler er fremlagt Vigning til Eftersyn. Forslag Nr. 7 til § 4 kan jeg ligeledes tiltræde; det er rigtigere, at Regnskaberne Revision og Decision afgøres paa den Maade, og Forslag under Nr. 8 kan jeg ligeledes tiltræde; jeg tror, at „Tilvejebringelse“ er et korrektere Udtryk end „Anstæffelse“. Hvad Vædringsforslaget til § 6 angaar, skulde jeg unægtelig have foretrukket, om man ikke vilde have berøvet Ministeriet Ret til ogsaa at give Udfættelse — det er gældende Ret ogsaa efter Loven af 7de Juni 1873; men jeg antager ikke, det har noget videre at sige; med de andre Væpsler, som Kultusministeriet i alt Fald kan give efter denne Paragraf, antager jeg, man kan hjælpe sig, og jeg har saa ikke noget herimod. Med Hensyn til Vædringsforslagene 4, 5 og 7 uden for Betænkningen, som gaa ud paa at forandre „Kirkeejeren“ til „Tiendeejeren“, da skal jeg bemærke, at „Tiendeejeren“ ikke er et korrektere Udtryk end „Kirkeejeren“, de ere lige korrekte, Lovgivningen bruger vekselvis som Udtryk for dette Forhold „Kirkeejer“ og „Tiendeejer“. Vi kunne naturligvis ikke ved en sproglig Betegnelse forandre Rettsforholdet i mindste Maade, det bliver aldeles uforandret, enten man siger „Tiendeejer“, eller „Kirkeejer“, og naar Lovforslaget har skiftet Udtryk, er det kun i Overensstemmelse med Lovens almindelige Sprogbrug, som selv i det hele taget skifter mellem Udtrykkene, og den gør det ogsaa undertiden ligefrem for Bøllheds Skyld, bruger et andet Udtryk for ikke at gentage et og samme Udtryk. Et Udtryk, som ogsaa findes, er „Kirketiendeejer“. Det er noget